6|10|02

«Ερωτόκριτος»

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ παραστάσεις που απολαύσαμε φέτος το καλοκαίρι στο Ηρώδειο ήταν ο «Ερωτόκριτος» του Β. Κορνάρου από το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κρήτης σε σκηνοθεσία Βασίλη Νικολαΐδη ο οποίος είχε κάνει και την επιλογή στίχων σε συνεργασία με τον Μανώλη Σειραγάκη.

Ο «Ερωτόκριτος» είτε ως «αφηγηματικό ποίημα» είτε ως «έμμετρο μυθιστόρημα» ή όπως αλλιώς το έχουν ονομάσει οι ειδικοί ερευνητές και μελετητές στο συγκεκριμένο πεδίο, θεωρείται ως δημιούργημα της «ωριμότητας» του ποιητή και εξακολουθεί να μας μεταδίδει την απαστράπτουσα λάμψη του στο πέρασμα των αιώνων επιβεβαιώνοντας τη θέση του στο χώρο των γραμμάτων ως «αριστούργημα της κρητικής λογοτεχνίας».

Αποτελείται από περισσότερους από 10.000 στίχους δεκαπεντασύλλαβους και απαρτίζεται από πέντε μέρη από όπου μαθαίνουμε για τον έρωτα της Αρετούσας και του Ερωτόκριτου. Επιπλέον, η έρευνα έχει αποδείξει ότι «το πρότυπο στο οποίο βασίζεται ο "Ερωτόκριτος είναι το μεσαιωνικό, γαλλικό μυθιστόρημα του Pierre de la Cypede "Ο Παρίσης και η Βιέννα". Κείμενο το οποίο γνώριζε ο ποιητής από τις ιταλικές μεταφράσεις οι οποίες κυκλοφορούσαν εκείνη την εποχή. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπήρξαν τροποποιήσεις ή προσθήκες από τον ποιητή. Ο «Ερωτόκριτος» εκδόθηκε πρώτη φορά στη Βενετία το 1713.

Η λυρικότητα και η μελωδία των στίχων του αλλά και το θέμα του συνέβαλαν στην αστραπιαία διάδοσή του από στόμα σε στόμα και τραγουδήθηκε από τον λαό. Ο τόπος που διαδραματίζεται η υπόθεση είναι η Αθήνα και ο χρόνος «Η αρχαία εποχή». Εκεί ο βασιλιάς Ηρακλής έχει μία κόρη την Αρετούσα την οποία όμως ερωτεύεται ο γιος του συμβούλου του, ο Ερωτόκριτος. Στον έρωτά του ανταποκρίνεται η Αρετούσα, αλλά η μάχη μέχρι την τελική νίκη και την ένωσή τους δεν είναι τόσο εύκολη.

Σε μία μακροσκελέστατη αφήγηση όπως είναι η συγκεκριμένη στον «Ερωτόκριτο» η επιλογή των στίχων από τον Β. Νικολαΐδη και τον Μανώλη Σειραγάκη έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην παράσταση εντείνοντας την ταχύτητα του ρυθμού και υπογραμμίζοντας την υπάρχουσα μελωδικότητα των στίχων μειώνοντας στο ελάχιστο τα περιθώρια πλατειασμού.

Την «μυρωδιά» της ατμόσφαιρας με τη βάση και την υφή που έχει ο αγώνας για τη νίκη του έρωτα και στα ιπποτικά μυθιστορήματα, ενίσχυσε το «αφηγηματικό» σκηνικό αλλά και τα έξοχα κοστούμια του Νίκου Σαριδάκη.

Αυτός ο εξαιρετικός πίνακας των εικόνων, εμπλουτίσθηκε δημιουργικά από τη μουσική του Χρήστου Λεοντή αλλά και από τις εύρυθμες χορογραφίες της Εφης Καρακώστα.

Η αμεσότητα, ο λυρισμός αλλά και η μελωδικότητα των στίχων έγιναν λόγος γλυκός και ρυθμικός μέσ' από τη δυναμική αφήγηση του Γιώργου Παρτσαλάκη (ποιητής-βασιλιάς) με την άριστη εκφορά του λόγου και την πολυτονικότητα της φωνής του με τις απαραίτητες αυξομειώσεις και διακυμάνσεις. Αλλά και η Αννα Κουτσαφτίκη, ερμήνευσε την Αρετούσα προσδίδοντας στον χαρακτήρα την φρεσκάδα και τον ρομαντισμό καθώς και την αθωότητα, στοιχεία αντιπροσωπευτικά της ηλικίας της ηρωίδας.

Ο Χρήστος Λούλης ήταν γεμάτος από την ορμή, το πάθος και την αυτοθυσία του ερωτευμένου σχεδιάζοντας με πληρότητα τη φιγούρα του Ερωτόκριτου. Η αρχοντιά και η τρυφερότητα της Ουρανίας Μπασλή (Βασίλισσα – Μάνα Ερωτόκριτου) αλλά και η φιγούρα μιας νέας όλο περιποιήσεις και φροντίδες της πολύ καλής Τζένης Μιχαηλίδου συμπλήρωσαν μια ευφρόσυνη παράσταση, δίνοντάς μας τη χαρά ν' απολαύσουμε τον «Ερωτόκριτο» επί σκηνής μέσα από μία σκηνοθετική οπτική η οποία ανέδειξε το κείμενο δημιουργώντας ένα σύνολο ωραίων εικόνων με την χροιά της παράδοσης αλλά και με μια κλίμακα αξιόλογης ερμηνείας από τους ηθοποιούς που συμμετείχαν.

Καλλιόπη Παπανάκη